

Andreas Steinhöfel

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı

Andreas Steinhöfel

*Sıkı Arkadaşlar
ve Spagetti Canavarı*

© 2013, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A. Ş. • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak-Konak/İZMİR
metin hakları © 2002, Carlsen Verlag GmbH; Hamburg

İlk basım Almanya’da *Dirk und ich* adı ile gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Andreas Steinhöfel

Kapak Tasarım: Regina Kehn

Türkçeleştiren: Ziba Akkerman

Editör: Tuğçe Akyüz

Son Okuma: Figen Müge Erel

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2014 (2000 adet)

İkinci Baskı: Şubat 2016 (2000 adet)

ISBN: 978-9944-69-896-2

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 26886

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

Andreas Steinhöfel

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı

 tudem

Andreas Steinhöfel

1962'de Almanya'da doğan yazar, çocuk ve gençlik romanları yazarlığının yanı sıra çevirmenlik de yapmaktadır. İlk kitabı *Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı* 1991'de mezun olduktan sonra yayımlanmıştır.

En ünlü kitaplarından biri olan *Çat Kapı* Almanya'da okullarda okutulmaktadır. Steinhöfel, *Rico ve Oskar - Derin Gölgeler* adlı eseri ile 2008 yılında Corine Edebiyat Ödülü ve 2009 yılında Alman Gençlik Edebiyatı Ödülü'ne layık görülmüştür. Yazar, Hesse'de yaşamaktadır.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

Rico ve Oscar - Derin Gölgeler (roman)

Rico ve Oscar - Defolu Kalpler (roman)

Rico ve Oscar - Çalıntı Taş (roman)

Sıkı Arkadaşlar ve Spagetti Canavarı (roman)

Kiralık Canavar (roman)

Çat Kapı (roman)

İçindeki Öyküler

Lapa Lapa Kar Yağıyor	7
Güzel Armağanlar	15
Spagetti Canavarı	31
Uzaydaki Havuçlar	45
Plastik Çuval	55
İnciler ve Cesaret Gösterisi	71
Merdivenler, Domuzlar ve Duvarlar	84
Her Yer Yemyeşil	101
Çamur Savaşları	115
Agathe Uzun Yola Çıkıyor	128

Lapa Lapa Kar Yağıyor

Yılın ilk karı aralık başında bir cumartesi günü düştü.

Sabah olduğunda kardeşim Dirk ve ben mutfağa girdik. Annemle babam kahvaltı sofrasında oturuyordu. Bölüm yöneticiliği yaptığı banka kapalı olduğu için babam cumartesi günleri çalışmak zorunda değildi. Annem de büyük bir fabrikada sekreter olarak çalışıyordu, ama sadece yarım gün. Herkese, babamla bizim arkamızı toplamak için günün diğer yarısına ihtiyacı olduğunu anlatırdı.

Annem, babamla birlikte masada otururken içinde bebeğin olduğu şişman hamile karnının üstüne ellerini rahatça koymuştu. “Pencereden dışarıya bir bakın da, görün bakalım toprak nasıl beyaz bir örtüyle kaplanmış,” dedi.

Kardeşimle pencerenin önünde durup dışarı baktık. Dirk bir örtü göremediğini ama her yere kar yağdığını, artık kızak kayıp kardan adamlar yapabileceğimiz için bunun çok harika olduğunu söyledi.

Kar lapa lapa yağıyordu gökten; milyonlarca ve milyonlarca kar tanesi... Ben bunlardan ta tepede olan birini seçiyor ve onu yere, diğerlerinin yanına düşene kadar izliyordum.

Biz o zamanlar şehrin dışında, ormanın ortasındaki evde oturuyorduk. Henüz şehirdeki evi bize miras bırakmamış olan babamın teyzesi hayattaydı. Björn bebek doğmamıştı. Bir yıl sonra, nisanda dünyaya geldi. Kobay farem Zıpır da ortada yoktu ve arkadaşım olacak şişman İranlı Behruz ile çok sonra tanışacaktım.

En iyi arkadaşımın adı Richard'dı. Biz gerçek kan kardeşleriydik.

Ben yedi yaşındaydım, kardeşim Dirk altı.

Her ne olursa olsun, o çok karlı günde Dirk ve ben, kahvaltıdan sonra kızak kaymak istiyorduk.

Babam kızığımızı tavan arasından aşağıya indirdi ve, “Geçen yıl Dirk’in ağaca çarpıp kolunu kırdığı zamandaki gibi kasayı kırmayın, yeter,” dedi.

Dirk her zaman benden daha cesurdu, buna karşın ben, henüz hiçbir yerimi kırmamıştım. Sadece yazın bisikletle bir sokak lambasının direğine azıcık çarpmıştım. İki dişimi kırıp yutmuştum. Aslında bu çok kötü değildi çünkü onlar zaten sütüdişiydi.

Babam kızığı getirirken annem bizi sıcak giysilerle sarmaladı. Eldivenlerimizi giymek ve ponponlu bere-

lerimizi takmak zorundaydık. Sonunda annem boyunumuza anneannemin bize ördüğü kalın atkıları da doladı.

Anneannem bize geldiği zamanlarda hep kavga kıyamet kopardı çünkü o, babamdan hiç hoşlanmazdı. Babamın gençliğinde ne kadar korkunç bir delikanlı olduğunu anlatıp dururdu. Babam, yaşlı insanları korkutmak için motosikletiyle civarda gezinirmiş ve annemin onun gibi bir palavracıyla neden evlendiğini hiçbir zaman anlayamayacakmış.

Anneannem sıkça eskiyi anardı. En çok da savaştan sonra tamamen bombalanmış bölgeden kaçışını ve bu sırada Gertrud Teyze'yi nasıl sırtında taşıdığını anlatmayı severdi. O zaman anneanneme çok acırdım çünkü Gertrud Teyze acayip kiloluydu.

Babamın annesi, kardeşim ve ben henüz dünyaya gelmeden ölmüştü. Dedelerimiz de yoktu.

Annem atkılarımızı boyunlarımıza dolarken yine kemiklerimizi ve dişlerimizi kırmamamız için kendimize dikkat etmemizi tembihledi. Artık yola çıkabildik.

Evimizden çeyrek saat uzakta, dereye kadar inen çok uzun bir bayır vardı. Dirk ve ben oraya giderdik.

Kar epey tutmuştu ve bayıra ulaştığımızda hâlâ yağıyordu. Hava çok soğuk, her yer çok sessizdi. Duyabildiğimiz tek ses, usulca düşen kar tanelerinden

ve kara basıp ıkan izmelerimizden geliyordu. Yamatan tırmanırken kızıağı arkamdan ekiyordum.

Tepeye vardığımızda kardeşim tabii ki hemen dereye inen en dik yerden kaymak istedi. Ben içimden bunun iyi sonuçlanmayacağını geçirdiysem de, Dirk benim bir korkak olduğumu düşünmesin diye bir şey söylemedim.

Kızıağın üstüne oturduk. O öne, ben arkaya.

“Sıkı tutunun,” diye bağırdı Dirk, “posta yola ıkıyor!”

Süperdi, ayrıca süper hızlıydı. Rüzgâr kulaklarımda uğulduyor; kar taneleri yüzüme arpıyordu ve ben gözlerimi kısıtığmdan neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Hızlandıka hızlanıyorduk. Kardeşim, “Dünyanın en iyi kızakısı benim!” diye bağırdı. Ben de, “Geldik mi? Hibir şey göremiyorum!” diye bağırdım.

Derken bir yere arptık.

Kısa bir an havada süzöldüm; bir gümbürtü koptu ve yüzükoyun kara akıldım. Canım ok yanıyordu ama hiç değılse kemiklerim sağlamdı.

Kardeşim ortada yoktu; kızak da öyle.

Etrafıma bakınırken Dirk’in dereden gelen sesini duydum. Derenin ortasında, kızıağın yanında sıırılsıklam oturuyordu. Neyse ki su, düştüğü yerde fazla derin değıldi. Ancak kıyı epey eğimliydi, kesin bir metre yokuş vardı.

Dirk kafasındaki ıslak ponponlu beresiyle çok komik görüldüğü için gülmeden edemedim. Tabii o çok kızdı ve, “Gülecek ne var?” diye beni tersledi. Kızağı doğru dürüst idare edemeyen benmişim, geri zekâlının tekiymişim ve bundan sonra evde kalıp kardan adamlar yapmalıymışım.

Ben de ona çattım. “Geri zekâlı diye sana derler! Kızak kaymayı bile beceremiyorsun. Çeneni kapatmazsan, şu aptal dereden nasıl çıkacağını kendin düşünürsün.”

Bunun üzerine kardeşim beni ikna etmeye çalıştı. Onu ortada bırakabilirmişim ama donarmış. O zaman da yas tutulacağı için Noel ve büyük olasılıkla yılbaşı kutlamaları iptal edilirmiş.

Uzun süre düşünmem gerekmiş gibi yaptım ve, “Peki tamam. Seni çıkaracağım ama sadece kutlamalar için!” dedim.

Bir elimle derenin üstüne doğru sarkan küçük bir ağacın dalına tutundum. Diğer elimi aşağıya, Dirk’e doğru uzattım. Ucu ucuna yetişebildim. Kardan ötürü zemin çok kaygandı ama dal sağlam çıktı. Dirk neyse ki elimi yakalamayı başardı; tabii sersem şey beni bırakmadan kızağa doğru uzanmaya kalkmasaydı her şey çok iyi olacaktı.

Dal çatırdadı, kırıldı ve ben kıydan aşağıya, derenin içine yuvarlandım. Bağırarak istedim ama ağzım

suyla dolmuştı bile. Su buz gibiydi. Korkudan güçlkle nefes alabiliyordum.

Kendimi toparlayıp kalktığımda Dirk yanımda duruyordu ve gülmekten katılıyordu. Sinirden o kadar kudurmuştum ki ona ıslak eldivenimle bir tane yapıştırıvermişim. O zaman Dirk gülmeyi kesti, ama o da bir tane bana yapıştırdı ve bir anda suyun içinde yatarak dövüşmeye başladık. Feci derecede soğuk olmasaydı birbirimizi kesinlikle çok daha uzun süre pataklamaya devam ederdik.

Dereden aşağıya doğru uzunca bir yolu, dışarı tırmanabileceğimiz bir noktaya erişene kadar geçmek zorunda kaldık. Bu arada kar yağışı durmuştu ama hava rüzgârlıydı ve biz soğuktan titriyorduk.

Ben donacağımızdan ve buzdan iki heykel gibi ortalıkta kalakalacağımızdan korkuyordum. Öylece donmuş halimizle hiç kimse bizi tanıyamayacaktı. Annemle babam polisi çağırıp bizi aratmak zorunda kalacaklardı. Bizi bulmaları ilkbahara kadar, aylar sürecektir ve o arada gezintiye çıkan insanların köpekleri, karla kaplı çalılıklar olduğumuzu düşündüklerinden üstümüze işeyeceklerdi.

Çok ağlamak istiyordum ama o zaman belki de göz yaşlarım donabilir, gözlerim kapanabilirdi. Her şey çok korkunçtu ve bu da yetmezmiş gibi kardeşim altına kaçırırdı.

Eve vardığımızda annem fena kızdı. Islak giysilerimizi çıkarıp bizi banyo küvetine, neredeyse kaynar suya soktu. “Bu kadar kafasız olduğunuz ve kendinize dikkat etmediğiniz için size kızak kaymayı yasaklıyorum, hem de önümüzdeki hafta boyunca,” dedi.

Dirk zırlamaya başladı. Bense, ‘Benim için fark etmez; o aptal kızak hâlâ derenin içinde zaten,’ diye düşündüm. Kızağın nerede olduğunu sorduğunda bunu ne yazık ki babama da söylemek zorunda kaldım. Tabii bu defa o da kızdı. Bir hafta boyunca sadece kardan adamlar yapmayı hak ettiğimizden artık emindi.

Buna rağmen babam, annem pijamalarımızı giydirip oturma odasındaki kanepede ayaklarımızı ısıtmak için sıcak su torbalı yatağı yaptığı sırada, kızağı almaya gitti. Annem gülümsedi ve kafasız da olsak onun bir tanecik yavruları olduğumuzu söyledi. Üstelik bize sıcak kakao yapacaktı.

Babam kızakla döndüğünde Dirk ve ben derenin içine nasıl düştüğümüzü, nasıl dövuştüğümüzü ve her şeyi ayrıntılı olarak anlatmak zorunda kaldık.

Babam eskiden benzer bir şeyin başına geldiğini söyleyip çocukluğunda, kardeşi Alfred Amca’yla birlikte kızak kayarken köy çayına nasıl düştüklerini anlattı. Donmuş çayın üzerindeki buz çatırdayıp kırılmadan önce bir ördeği ezmişler; ördek açılan deliğe düşmüş, boğulmuş ve bir daha yüzeye çıkamamış.

Annem, “Aman Peter, çocuklara böyle korkunç şeyler anlatmasana!” dedi.

Babam, “Anlattıklarım korkunç sayılmaz,” dedi. Asıl korkunç olan, ördeğin eşinin, sevgilisinin kay-bından duyduğu acı ve çaresizlikle, kendisini onun arkasından deliğe atmasıymış. Ertesi yıl ilkbaharda çayın ortasında öpüşen iki ördek şeklinde bir çalı bit-miş. Karadaki tüm ördekler bu çaya gelmiş ve vakla-yıp sürekli dönerek çalının etrafında yüzmüşler.

“İşte böyle oldu,” dedi babam ve kakaosundan bir yudum içti.

“Vak, vak,” dedi Dirk. Bu sırada uçmak istemiş gibi kollarını salladı. Fincanı devrildi ve kakao örtüye döküldü.

“Ah bu erkekler,” dedi annem gözlerini döndüre-rek. Bir elini şişman karnına yasladı ve güldü.

İki gün sonra Dirk ve bana yeniden kızak kayma izni çıktı.

**İnsanın küçük bir kardeşi olması harika bir şeydi.
Onun yerine başka bir kardeş istemiyorduk.
Belki sadece o koca kulaklar değiştirilebilirdi.**

İki kardeş, gittikleri her yerde izlerini bırakıyor! Spagetti canavarları olduklarında, yataklarını uzay gemisine çevirdiklerinde ya da sınıfta bir cesaret denemesine kalkışıldığında bile bu değişmiyor... sonuç hep bir keşmekeş! Aileye yeni bir üye katıldığında, elbette onu aralarına almadan önce bir deneme yapmaları kaçınılmaz. İkilinin parmağı olan her macera eğlenceyle sonuçlanıyor!

“Rico ve Oskar” dizisiyle tanınan ve çağdaş çocuk edebiyatının ustalarından sayılan Andreas Steinhöfel sıcacık aile öyküleri anlatıyor.